

ü

Alkotmánybíróság

Budapest

Pf. 773

1535

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/1654-2/2016</u>	
Érkezett: <u>2016 NOV 16.</u>	
Példány: <u>1</u>	Kezelőiroda: <u>1</u>
Melléklet: <u>0</u> db	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott mint **Szabó József, Baumann Zsuzsanna Mária és Baumann Ildikó** kérelmezők jogi képviselője, hivatkozással a T. Alkotmánybírósághoz benyújtott alkotmányjogi panasz ügyében - melynek iktatószáma Önöknél **IV.1654-1/2016.** – írt hiánypótlási felhívásukra az alábbiakkal egészítjük ki a korábban benyújtott indítványt.

Az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt feltételek teljesülését az ügyben a felülvizsgálatnak mint rendkívüli jogorvoslatnak a jogorvoslathoz való alkotmányos jogból való levezethetőségétől függetlenül fennállni látom, mivel a panasz által érintett ügyben az indítványban kifejtett, alább bővebb alkotmányjogi érveléssel összefoglalt okokból a **hátrányos megkülönböztetésnek az Alaptörvény XV. Cikk (2) bekezdésében foglalt tilalmát is sértette.**

A felülvizsgálathoz való jog annak alapvető jogból eredő jogosultságként való felfogása nélkül is olyan, törvény által biztosított jogosultság, amelyet a jogalkotónak az Alaptörvény XV. Cikk (2) bekezdését megtartva, önkényes, ésszerű indokkal alá nem támasztható megkülönböztetéstől tartózkodva kell biztosítania.

Emellett az a tény, hogy a kisajátítási ügyekben a jogorvoslati garanciáknak az Alaptörvény XXXIII. cikk (2) bekezdése szerinti feltételek tényleges érvényesítését is biztosítaniuk kell, a

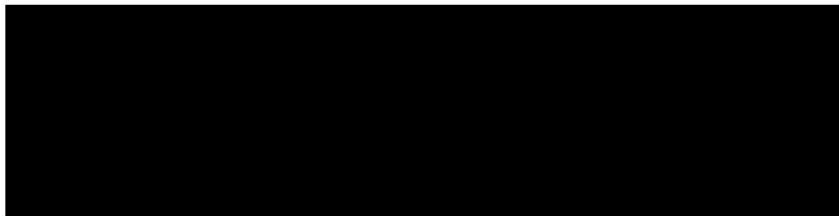
kisajátítási határozatok felülvizsgálata esetén álláspontom szerint az ügyben a felülvizsgálati jog terjedelmével összefüggő alkotmányossági követelményekre is kihat.

A diszkrimináció tilalmával összefüggő alkotmánybíróági gyakorlat *a)* az érintettet ért hátrány bekövetkezését követeli meg *b)* a szabályozási szempontból homogén csoportba sorolható más jogalanyokkal történő összevetésben, *c)* anélkül, hogy az így beálló megkülönböztetésnek az adott szabályozási koncepción belüli ésszerű indoka megjelölhető lenne.

a) A panasszal érintett ügyben a kisajátítási hatóság által megállapított kártalanítás összege a felperesi álláspont szerint nem állt arányban a kisajátított ingatlan tényleges értékével, ám az ügyben eljáró Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a kártalanításnak az Alaptörvény XXXIII. cikk (2) bekezdéséből fakadó teljességére vonatkozó követelménnyel is ellentétes jogsértést nem orvosolta. A panaszosok tehát a Pp. 340/A. § (2) bekezdés c) pontjának a támadott kúriai döntés által való alkalmazása folytán éppen az **általuk törvénytől alacsonynak tartott kártalanítási összegnek a hatóság általi megállapítása által lettek kizárva a felülvizsgálat lehetőségéből, így a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálásának megtagadásával a bírósági eljárás törvényellenességének jogorvoslat útján történő vitatására módjuk egyáltalán nem maradt.** Ez – mint minden, bármely jog gyakorlásából bárkit kizáró egyedi vagy normatív aktus – a diszkriminációtilalom szempontjából hátránynak minősül, egyben annak beállta közvetlenül a támadott döntésből, közvetve pedig a Pp. 340/A. § (2) bekezdés c) pontjának alkalmazásával a közigazgatási hatósági ügyben megállapított kártalanítási kötelezettség mértékéből következett.

b) A megkülönböztetést két csoportképzési ismerv alapján is vizsgálandónak tartom, mivel az önkényes megkülönböztetés mindkettő vonatkozásában fennáll.

ba) Magától értetődően fennáll egyrészt a homogén csoport minden ismerv a panaszosok és a Pp. 340/A. § (2) bekezdés c) pontjának hatálya alá tartozó többi kisajátítási ügy jogosultjai között. Utóbbiak közül azok, akik esetében a kisajátítási hatóság által megállapított

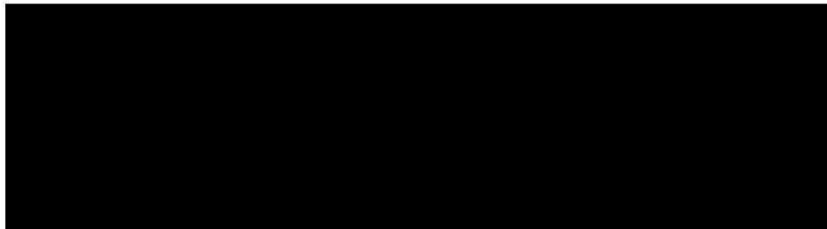

kártalanítási összeg elérte az egymillió forintot, élhetnek felülvizsgálati kérelemmel, míg a panaszosok akkor sem, ha egyébként az általuk érvényesíteni kívánt kártalanítási igény – és a felülvizsgálat megalapozottsága esetén a tényleges ügyleti érték – a magasabb. A jelenlegi szabályozás szerint **önmagában a hatóság által megállapított kártalanítási összeg, tehát a kisajátítást elszenvedő fél igényétől, sőt, a bíróság által megállapított tényállástól függetlenül is elegendő az eltérő kezeléshez, holott a szabályozásnak az összes kisajátítási eljárás minden elszenvedőjét kellene egységes elvek alapján kezelnie.**

bb) Fennáll emellett a homogén csoport minden ismérve az ingatlan tulajdonára vagy ingatlant terhelő jogra vonatkozó, vagy ingatlanra vonatkozó jogviszonyból eredő peres ügyekben érdekelt felek összessége tekintetében is. Ez a meghatározás a Pp. 271. § (2) bekezdésében ugyan kizárólag a polgári jogi jogvitákra vonatkozik – hiszen a Pp. XX. fejezete a közigazgatási perekre külön, zárt szabályozást ad – azonban nyilvánvaló, hogy önmagában az a tény, hogy a törvényalkotó a tulajdon közcélból való elvonását elősegítendő létrehozta a kisajátítás intézményét, még nem jelentheti azt, hogy a tulajdonjog kivételesen hatósági döntés alapján is lehetséges elvonása megszüntetné az összes ingatlantulajdonos tulajdonjogának azonos elvek szerinti védelmének kötelezettségét. Márpedig a kisajátítási per egy „rendes” ingatlanperhez képest ebből a szempontból csak annyi specialitással bír, hogy előbbiben a hatósági eljárást követi az egyfokú bírósági eljárás, míg utóbbiban rendes kétfokú bírósági eljárás dönt a jogvitában. Mindehhez képest indokolatlan megkülönböztetés, hogy a Pp. 271. § (2) bekezdése alapján az ingatlanokkal összefüggő minden perben, a pertárgy értékétől függetlenül – természetesen akkor is, ha az ingatlanban okozott kár megtérítése a vita tárgya – mód van felülvizsgálatra, míg a panaszosok ügyében nincs.

c) Végül álláspontom szerint a megkülönböztetésnek ésszerű indoka nincs, így önkényesnek minősül. Természetesen a Kúria mentesítése az egyszerű megítélésű, elvi jogkérdést fel csak ritkán vető ügyek tárgyalása alól önmagában alkotmányosan érvényesíthető szabályozási elv lenne, azonban ennek a Pp. 340/A. § (2) bekezdés c) pontja jelen formájában nem felel meg.

A kártalanítási összeg ugyanis – mint azt nézetem szerint a panasz által érintett ügy is kiválóan illusztrálja – **nem határozza meg az ügy súlyát** – szemben a Pp. 271. § (2) bekezdése szerinti (ingatlanperekre, mint fent kifejtettük, nem vonatkozó) vitatott követelési összeggel vagy a hatóság által megállapított bírság vagy egyéb fizetési kötelezettség összegével más közigazgatási perekben.

Emellett a közigazgatási perek jelenlegi rendszerében a felülvizsgálat a főszabály szerint egyfokú bírósági eljárás rendszerében fellebbezésszerű szerepet is betölt, amihez képest végképp ésszerűtlen éppen ebben az egyetlen speciális esetben elszakadni az ügy „komolyságának” megítélésében a tényleges pertárgyértéktől.

Végezetül a már kifejtett alkotmányellenességi okok mellett új hivatkozásként az indítványt azzal is ki kívánom egészíteni, hogy a támadott döntés, illetve a Pp. támadott rendelkezése a tisztességes eljáráshoz való, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogot is sérti. A peres feleknek a tisztességes eljárás alapelemét képező egyenlőségével ugyanis összeegyeztethetetlen, hogy egy jogorvoslat igénybevételének lehetősége az egyik fél - jelen esetben az alperesként eljáró, a kisajátítási kártalanítási összeget meghatározó kisajátítási hatóság - döntésének tartalmától, és ne egy, a felek nyilatkozataitól független, a bíróság által felülbírálható feltételtől függjön. A feltétel önkényes jellegével kapcsolatban ezen érvelés kapcsán is irányadónak tartom a fentiekben a diszkriminációs érvelésben leírt szempontokat.

Nyergesújfalu, 2016. november 9.

Tisztelettel:

Szabó József, Baumann Zsuzsanna Mária és Baumann Ildikó
indítványozók

képv. ügyvéd

Postacím: